

Таким чином, варто зауважити, що кожен платник податків має суто моральний обов'язок щодо участі у фінансуванні суспільних потреб, громадсько-політичних та управлінських утворень. Держава як об'єднання громадян, політична організація суспільства покликана захищати інтереси всіх разом та кожного зокрема. При цьому фінансування витрат щодо такого захисту здійснюється консолідовано. Виокремити потребу та призначення витрат на кожного окремого громадянина технологічно неможливо. Це означає, що недофінансування держави якимось членом суспільства зумовлюватиме недоотримання послуг із правового, фізичного та соціального захисту всіма громадянами. Звідси моральна відповідальність кожного за порушення інтересів громади та громадян.

Список використаних джерел:

1. Мельник В. М. Податковий борг в Україні: причини виникнення та методи скорочення. Науковий вісник НАДПСУ. 2006. № 3. С. 74-81.
2. Ємельянова О.О. Податковий борг: сутність та способи впливу на платника для його погашення. Право та інноваційне суспільство. №1(6). 2016. С. 40.
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI. Офіц. вісн. України. 2010. № 92. Ст. 3248.

Данилюк Інна Василівна
*Головний спеціаліст сектору документообігу та контролю апарату
Красилівської РДА Хмельницької області*

ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

Україна як сучасна європейська держава, відповідно до взятих на себе зобов'язань, прагне створити сприятливе середовище, в якому забезпечувався б гідний захист та розвиток дитини, гарантувалися виконання їх прав та свобод, дотримувались принципи законності, демократичності, рівності, соціальної

справедливості з урахуванням моральних засад та традиційних цінностей українського суспільства.

Охорона дитинства визначена стратегічним загальнонаціональним пріоритетом багатьох країн світу. Турбуючись про дитинство, держава зміцнює майбутні трудові ресурси, забезпечує стабільність добробуту населення, готує громадян, здатних ефективно управляти державними та суспільними справами. Подальший розвиток нації, спільноти, держави у майбутньому залежить від того, якими виросте підрастаюче покоління, тому з огляду на існуючі соціальні виклики соціальна робота у сфері охорони дитинства в Україні має важливе стратегічне значення.

У сучасних складних процесах функціонування українського суспільства загострюється потреба до вирішення проблеми захисту прав дітей, забезпечення їх безпеки, створення умов для найбільш сприятливого розвитку підрастаючого покоління. В сучасних умовах підвищених соціальних ризиків, в умовах збройного конфлікту в Україні питання безпеки і захисту прав дітей є особливо актуальним і важливим [1, с. 6].

На думку Дж. Локка, відповідно до божественного природного закону «ніхто не повинен завдати шкоди життю, здоров'ю, свободі та власності іншої людини» [2, с. 298]. Поняття «права дітей» є елементом прав людини, які базуються на двох базових цінностях: людська гідність та рівність [3, с. 27].

Колектив науковців під правами дитини розуміє можливість мати і розпоряджатися матеріальними, культурними та іншими соціальними благами й цінностями, користуватися основними свободами в межах закону, який забезпечує дитині нормальний розвиток та життєдіяльність. Такі умови створено державою, вони дозволяють дитині жити та формуватися як неповторна особистість, задовольняти інтереси та життєві потреби [1, с. 35].

Матяшовська Р.Ю. виокремлює дві основні групи прав дітей. До першої групи прав дітей прав дітей, які стосуються життєдіяльності належать особисті права, зокрема: право на життя, на проживання у своїй родині, на ім'я, на щастя, на безпечне існування без експлуатації або недбалого ставлення, на захист від

жорстокості, знущань і несправедливого ставлення, на вільне вираження своєї думки, на громадянство тощо. До другої групи автор відносить права, які стосуються соціально-культурної сфери: право на освіту, здоров'я, доступ до культурних цінностей тощо. На думку автора, головним у даній групі є право на розвиток (інтелектуальний, фізичний, психологічний, розумовий і т.д.) [5, с. 110].

Особливу увагу захисту прав дітей приділяє ООН, яка ще у 1946 р. одним з перших правових актів створила Дитячий фонд ООН як міжнародну надзвичайну організацію допомоги дітям у розорених Другою світовою війною країнах Європи. У ст. 25 і 26 Загальної декларації прав людини (1948 р.) закріплено положення, що діти повинні бути об'єктом особливого захисту і допомоги [6]. Основною тезою Декларації прав дитини ООН є: «Людство зобов'язане давати дитині все краще, що воно має» [7]. Ця декларація закріплює соціальні і правові принципи захисту та благополуччя дітей на національному і міжнародному рівнях.

В Україні, як і в інших країнах світу, визначено пріоритетні напрями забезпечення прав дитини. Так, Концепція Державної соціальної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини на 2017-2021 рр.» забезпечує функціонування та удосконалення державної системи захисту інтересів та прав дітей, зокрема:

- створення дружнього до дітей середовища у суспільстві;
- забезпечення доступності дітей до всіх видів якісної медичної допомоги починаючи з народження;
- забезпечення раннього виявлення соціальних проблем;
- запобігання порушенням прав дитини через удосконалення системи соціальних послуг у територіальних громадах;
- модернізації системи захисту прав та інтересів дітей, які вчинили правопорушення, шляхом удосконалення превентивних заходів [7].

Підсумовуючи вищезазначене, доцільно зауважити, що захист виключно прав дітей не може бути ефективним без держаного гарантування і підтримки сім'ї загалом. І хоча, більшість держав визначають виховання дітей як право і обов'язок батьків, держава також зобов'язана підтримувати батьків і сім'ю. Тому, основними напрямками політики держави щодо захисту прав дітей є: підтримка сім'ї, політика держави у сфері охорони здоров'я, освіти і виховання дітей, підтримка дітей, які опинились в особливо складних обставинах.

Список використаних джерел:

1. Кривачук Л. Захист прав дітей: генезис розвитку та правові механізми / Гуманітарні аспекти формування особистості. Матеріали VII Всеукраїнської наукової Інтернет-конференції «Гуманітарні аспекти формування особистості» (29 травня 2019 р.); [за заг. ред.: Нагірняка М.Я.]. Львів : ЛДУ БЖД, 2019. 151 с. С. 5–16.
2. Енциклопедія політичної думки /За ред. Девіда Міллера / Пер. з англ. Київ: Дух і літера, 2000. 472 с.
3. Кривачук Л. Ф. Державна політика у сфері охорони дитинства в Україні: формування та реалізація: монографія. Львів: ЛДФА, 2012. 480 с.
4. Інтегровані соціальні служби: теорія, практика, інновації: Навч.-метод. комплекс / Автор.-упоряд.: О. В. Безпалько, І. Д. Зверєва, З. П. Кияниця, В. О. Кузьмінський та інш. За заг. ред.: І. Д. Зверєвої, Ж. В. Петрочко Київ: Фенікс, 2007. 528 с.
5. Матяшовська Р.Ю. Структура політичних гарантій прав дітей дошкільного віку. *Журнал східноєвропейського права*. 2019. № 59. С. 108–113.
6. Загальна декларація прав людини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.
7. Декларація прав дитини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_384#Text

8. Державна соціальна програма «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини на 2017-2021 роки» затв. постановою Кабінету Міністрів України від 30.05.2018 р. № 453. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/453-2018-%D0%BF#Text>

Даньчак Василь Ярославович
*Начальник відділу охорони здоров'я та
медичного забезпечення Тернопільської міської ради*
Коваль Світлана Любомирівна
*К.е.н., доцент кафедри фінансів ім. С.І. Юрія
Західноукраїнського національного університету*

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Розвиток системи охорони здоров'я є однією із основних умов сталого розвитку країни. У сучасних умовах підвищення медичної, економічної та соціальної ефективності функціонування закладів охорони здоров'я є можливим при впровадженні інноваційних технологій діагностики, лікування, реабілітації та профілактики захворювань, вдосконаленні професійної підготовки медичних кадрів закладів охорони здоров'я. Інноваційні підходи розвитку мають важливу роль для будь-якого сектору економіки, у тому числі і сектору охорони здоров'я і дозволять підвищити якість медичних послуг та рівень здоров'я населення.

Інновації у системі охорони здоров'я є результатом інноваційної діяльності, котрі реалізуються у процесі модернізації матеріально-технічної бази, при впровадженні новітніх прогресивних засобів та методів лікування, медичних технологій, лікарських засобів і виробів медичного призначення, удосконалення існуючих методів діагностики та лікування (медичні інновації), розробленні програмних продуктів, при створенні нових моделей функціонування закладів охорони здоров'я та розвитку персоналу [1, с. 81]. Інновації позитивно впливають на рівень здоров'я населення та економічні показники діяльності закладів охорони [1, с. 81].